

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu : **H., a.s.**, so sídlom P., P., IČO: X., zastúpeného JUDr. J. H., advokátom, so sídlom F., B., proti žalovanému : **Úrad pre verejné obstarávanie**, so sídlom Dunajská 68, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 33-OKVO/4/2010 zo dňa 12. marca 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 147/2010-44 zo dňa 10. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 147/2010-44 zo dňa 10. júna 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 33-OKVO/4/2010 zo dňa 12. marca 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume **132 €** a trov právneho zastúpenia v sume **149,22 €**, na účet jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 33-OKVO/4/2010 zo dňa 12.3.2010, ktorým podľa § 139 ods. 2 písm. a/ v nadväznosti na § 146 ods. 4 a v spojení s § 155d ods. 4 zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) vo veci výkonu kontroly postupu zadávania zákaziek pred uzavretím zmluvy verejného obstarávateľa „O. N.“ (kontrolovaný) z vlastného podnetu v užšej súťaži na predmet zákazky „Rekonštrukcia základnej školy N.“ nariadil kontrolovanému zrušiť užšiu súťaž do 30 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že správny orgán postupoval v súlade so zákonom, keď predmetnú vec posudzoval podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2009. Postup žalovaného, ktorý verejnému obstarávateľovi neumožnil vyjadriť sa ku kontrolným zisteniam, nepovažoval za protizákonný, pretože takáto povinnosť mu ako kontrolnému orgánu zo zákona o verejnom obstarávaní, účinného v čase začatia správneho konania, nevyplýva. Súhlasil s názorom žalobcu, že verejný obstarávateľ môže pri vyhlásení verejnej súťaže rozšíriť okruh náležitostí na preukázanie osobného postavenia záujemcu s tým, že ustanovenie § 26 ods. 1 a 2 zákona o verejnom obstarávaní taxatívne určuje minimálny okruh podmienok, ktoré záujemca musí preukázať, a je na obstarávateľovi, či bude požadovať preukázanie ďalších náležitostí, avšak tieto musia byť primerané k predmetu obstarávania. S poukazom na § 27 ods. 1 až 3 zákona o verejnom obstarávaní uviedol, že tieto ustanovenia popisujú najpoužívanejšie prostriedky na preukázanie ekonomického a finančného postavenia záujemcu, teda okruh požadovaných dokladov nie je taxatívne určený, a obstarávateľ môže požadovať aj iné podklady. Zhodne s názorom žalovaného krajský súd vyslovil, že požiadavka preukázania ekonomickej stability záujemcu dosiahnutím minimálnej hodnoty ukazovateľa „Altmanovo Z score“ vo výške 1,81 nie je v prejednávacom prípade primeraná, a preto dal za pravdu žalovanému, že stanovenie takejto podmienky obstarávateľa je diskrimináciou záujemcov, ktorí nemajú odborných pracovníkov, prípadne možnosti na vypracovanie požadovanej analýzy. Citujúc ustanovenie § 28 ods. 1 až 3 zákona o verejnom obstarávaní, upravujúce technickú alebo odbornú spôsobilosť, vyjadril názor, že aj pri preukazovaní technickej spôsobilosti záujemcu zákon určuje prostredníctvom výrazových

prostriedkov „možno a spravidla“ najbežnejšie prostriedky, pričom bude závisieť od obstarávateľa pri zohľadnení charakteru dodávky, či v oznámení a súťažných podmienkach určí aj iné podmienky účasti. Neprihliadol na námietky žalobcu smerujúce voči rozhodnutiu žalovaného o prerušení konania a o predbežnom opatrení, pretože ide o procesné rozhodnutia nepodliehajúce súdnemu prieskumu (§ 248 písm. a/ OSP). Krajský súd vyjadril názor, že žalovaný neporušil procesný postup, keď začal vykonávať kontrolu z vlastného podnetu podľa § 146 ods. 1 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní, ktorý nevyžaduje, aby jeho revíznemu postupu predchádzalo akékoľvek iné konanie (žiadosť o nápravu, konanie o námietkach), ako to požadoval žalobca. V súlade s právnym názorom žalovaného krajský súd konštatoval, že vznikom rozdielu medzi stanovenými podmienkami záujemcov v oznámení o vyhlásení verejnej súťaže s obsahom súťažných podkladov došlo k rozporu s § 33 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní, pričom tento rozdiel nemožno chápať len ako administratívne pochybenie. Krajský súd považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za určité a zrozumiteľné aj vo vzťahu k subjektu, ktorému žalovaný nariadil povinnosť, nakoľko v záhlaví rozhodnutia je kontrolovaný špecifikovaný ako O. N. a nie je pochybné, ktorý kontrolovaný v danom prípade mal povinnosť zrušiť užšiu súťaž, a preto námietku žalobcu v tomto smere považoval za nedôvodnú. Na záver vyslovil názor, že žalovaný sa dostatočne vysporiadal s námietkami žalobcu v správnom konaní ako i vo vyjadrení k žalobe, s ktorým sa súd stotožňuje okrem výkladu § 26 a § 27 zákona o verejnom obstarávaní. Krajský súd konštatoval, že nevolil postup podľa § 250j OSP i napriek skutočnosti, že mu nebol predložený kompletný administratívny spis, keďže mu boli predložené relevantné doklady vo vzťahu k namietaným skutočnostiam, a vec mohol na ich základe preskúmať a posúdiť. Krajský súd uviedol, že nezistil vadu, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, pričom iný právny názor žalovaného na náležitosti preukázania osobného postavenia a technickej spôsobilosti záujemcu nemali vplyv na zákonnosť jeho rozhodnutia. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 OSP vychádzajúc z neúspechu žalobcu v konaní a konštatujúc, že žalovaný na ich náhradu nemá právny nárok.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu buď v súlade s § 250ja ods. 3 OSP zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zastávajúc názor, že rozsudok krajského súdu bol vydaný v rozpore so zákonom, namietal, že

ustanovenie § 155d zákona o verejnom obstarávaní, na ktoré sa žalovaný vo svojom rozhodnutí odvolával, sa na predmetnú vec nevzťahuje, pretože žalovaný začal kontrolu dňa 5.2.2010, teda po 31.12.2009, a v tejto dobe platilo znenie zákona o verejnom obstarávaní účinné od 1.1.2010. Namietal tvrdenie súdu, že žalovaný nebol povinný oboznamovať kontrolovaného zo všetkými zistenými skutočnosťami a ani mu umožniť vyjadriť sa ku kontrolným zisteniam, pretože toto je v rozpore s ustanovením § 146c ods. 3 a 5 veta prvá zákona o verejnom obstarávaní v znení účinnom od 1.1.2010. Poukázal ďalej na to, že žalovaný porušil zásadu efektivity a účinnosti pri preskúvaní postupov vo verejnom obstarávaní, čím je jeho konanie aj v rozpore s platným právom EÚ pre oblasť verejného obstarávania, konkrétne so Smernicou 2007/66/ES z 11.12.2007, ktorou sa menia a dopĺňajú Smernice Rady 89/665/EHS a 92/13/EHS, pokiaľ ide o zvýšenie účinnosti postupov preskúmania v oblasti zadávania verejných zákaziek, čl. 2 bod 9, podľa ktorého „nezávislý orgán prijíma rozhodnutia na základe postupu, v ktorom sa vypočujú obidve strany, pričom tieto rozhodnutia sú právne záväzné spôsobom, ktorý určí každý členský štát“. Žalobca mal za to, že okrem obstarávateľa druhou stranou bol nepochybne on ako víťaz súťaže, ktorému žalovaný svojím postupom znemožnil bez jeho zavinenia získať zákazku. Namietal, že s týmto jeho právnym názorom krajský súd pri svojom rozhodovaní vôbec nezaoberal a nevysporiadal sa s ním. Vytkol krajskému súdu, že sa nevysporiadal ani s úvahami žalovaného o rozličnom trvaní zmluvy v oznámení a súťažných podkladoch a s argumentáciou žalobcu, že tieto vychádzajú z nesprávnej interpretácie údajov žalovaným, a ani s argumentáciou žalobcu, že s ohľadom na stanovenú formu elektronickej komunikácie sa podmienka vyžadovania splnomocnenia štatutárneho orgánu týkala len tých prípadov konania, keď za záujemcu boli oprávnení konať spolu dve osoby alebo by sa chcela zúčastniť skupina osôb a v systéme EVO sa generuje elektronický podpis len pre jednu osobu, teda aby mohla byť žiadosť o účasť predložená právne relevantným spôsobom, bolo potrebné vyžadovať splnomocnenie. Žalobca zastával právny názor, že posúdenie hodnoty ukazovateľa „Altmanovo Z score“ neprislúcha krajskému súdu, keďže ide o odbornú otázku. Pokiaľ ide o vytýkaný nedostatok špecifikácie subjektu vo výroku rozhodnutia, nesúhlasil s interpretáciou krajského súdu, zdôrazňujúc, že predmetom výkonu rozhodnutia je jeho výroková časť, a nie ostatné časti rozhodnutia. Napokon namietal, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie žalovaného podľa § 139 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal so splnením zákonnej podmienky, že ním zistené údajné porušenie zákona o verejnom obstarávaní mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania, v dôsledku čoho

je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, a s touto zákonnou podmienkou sa žiadnym spôsobom nevysporiadal ani krajský súd. Zastával právny názor, že striktná interpretácia zákona bez schopnosti brať zreteľ na súvisiace právne predpisy vzťahujúce sa na predmet zákazky neprímerane zasahuje do práv a právom chránených záujmov obstarávateľa a záujemcov, popiera duch zákona, znemožňuje presadzovať logiku vecí (napr. interpretácia ustanovení o dĺžke trvania zmluvy a lehote uskutočnenia stavby alebo o rozpore medzi oznámením a vyhlásením súťaže a obsahom súťažných podkladov, ak sú v podkladoch uvedené doplňujúce informácie).

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť, považujúc ho za správny a zákonný, nakoľko krajský súd v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol vyjadrenia oboch účastníkov konania, na základe vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav a vec následne aj správne právne posúdil, preto plne súhlasil s enunciátom ako aj s odôvodnením rozsudku, s výnimkou týkajúcou sa posúdenia dispozitívnosti § 26 zákona o verejnom obstarávaní, ktorá časť odôvodnenia však podľa žalovaného nemá vplyv na posúdenie merita veci konajúcim súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 33-OKVO/4/2010 zo dňa 12.3.2010, ktorým žalovaný nariadil kontrolovanému verejnému obstarávateľovi, O. N., zrušiť v zmysle § 139 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 146 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní užšiu súťaž na predmet zákazky „Rekonštrukcia základnej školy N.“ do 30 dní od doručenia rozhodnutia. Z tvrdenia žalobcu vyplynulo, že bol víťazom predmetného verejného obstarávania.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení tejto hlavy (t.j. druhej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250d ods. 1 OSP predseda senátu vyžiada spisy žalovaného správneho orgánu, ktorý je povinný bez meškania ich predložiť spolu so spismi správneho orgánu prvého stupňa.

Podľa ustálenej súdnej praxe je v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 250d ods. 1 OSP povinnosťou žalovaného predložiť súdu kompletný, originálny, zažurnalizovaný administratívny spis, na základe ktorého súd môže posúdiť postup správneho orgánu a všetky podklady, rozhodujúce pre vydanie rozhodnutia.

V prejednávanej veci sa však krajský súd uspokojil len s výberom časti spisovej dokumentácie, t. j. s predložením Oznámenia žalovaného o začatí kontroly postupu zadania zákazky pred uzavretím zmluvy zo dňa 5.2.2010, sprievodného listu kontrolovaného verejného obstarávateľa zo dňa 8.2.2010, ktorým predložil žalovanému kompletnú dokumentáciu zákazky verejného obstarávania, preskúmaného rozhodnutia žalovaného, rozhodnutí o predbežnom opatrení a o prerušení výkonu kontroly, kópie časti Súťažných podkladov, časť A, bez uvedenia súvislostí, a to aj napriek tomu, že z obsahu žaloby a rozhodnutia žalovaného vyplýva potreba porovnania kompletnej dokumentácie predloženej kontrolovaným verejným obstarávateľom, ako aj skúmanie splnenia zákonných podmienok pri postupe kontrolovaného verejného obstarávateľa. Kompletnú spisovú dokumentáciu, vrátane kompletnej dokumentácie z procesu verejného obstarávania tak, ako ju špecifikoval kontrolovaný verejný obstarávateľ v prílohe sprievodného listu zo dňa 8.2.2010, ktorým predložil žalovanému kompletnú dokumentáciu zákazky verejného obstarávania, žalovaný krajskému súdu nepredložil. Krajský súd teda rozhodol bez toho, aby sa zaoberal všetkými podkladmi, na základe ktorých bolo vydané žalobou napadnuté a súdom preskúmané rozhodnutie v tejto veci. Bez úplnej spisovej dokumentácie, z ktorej bude tiež zistiteľná aj miera a spôsob oboznámenia verejného obstarávateľa s podkladmi rozhodnutia vo veci preskúmaného rozhodnutia nie je možné posúdiť ani vecnú stránku rozhodnutia (skutkovú a právnu). Odvolací súd sa preto v danom štádiu konania vecnou stránkou sporu nezaoberal; v ďalšom sa preto bude zaoberať len procesnými námietkami.

K námietke žalobcu ohľadne nevykonateľnosti rozhodnutia žalovaného z dôvodu neurčitosti subjektu, ktorému žalovaný nariadil povinnosť, najvyšší súd súhlasí s názorom

krajského súdu, že z rozhodnutia je nepochybné, ktorý „kontrolovaný“ mal povinnosť zrušiť užšiu súťaž, nakoľko tento je v záhlaví rozhodnutia riadne označený a identifikovaný s uvedením skratky v zátvorke, že v ďalšom texte bude uvádzaný len ako „kontrolovaný“.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal so splnením zákonnej podmienky v zmysle § 139 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, že ním zistené porušenie zákona o verejnom obstarávaní mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania, najvyšší súd túto považuje za dôvodnú. Žalovaný vo rozhodnutí bez ďalšieho konštatuje, že vytýkané nedostatky mohli mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania a nie je možné ich odstrániť iným spôsobom ako nariadením zrušenia vyhláseného postupu zadávania zákazky. Toto konštatovanie nemožno podľa názoru najvyššieho súdu považovať za dostačujúce vo vzťahu k naplneniu zákonnej podmienky ustanovenej v § 139 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní. Vo vyjadrení k žalobe žalovaný síce doplnil, že kontrolovaný už v počiatočnej fáze verejného obstarávania stanovil podmienky, ktoré mohli odradiť vopred neurčený počet potenciálnych záujemcov, avšak aj toto konštatovanie bez bližšieho zdôvodnenia je treba považovať za príliš reštriktívny výklad uvedeného ustanovenia. Ďalšie argumenty a dôvody uvedené až vo vyjadrení k žalobe však nenahrádzajú a nedopĺňajú odôvodnenie rozhodnutia. Navyše z ustanovenia § 139 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní vyplýva, že na zrušenie použitého postupu zadávania zákazky nepostačuje iba samotná skutočnosť, že uchádzač by mohol byť odradený od účasti v súťaži, ale musí byť preukázaná skutočnosť, že porušenie postupu zo strany žalobcu mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania. Sankcia v podobe zrušenia užšej súťaže môže byť aplikovaná až v prípade, že nie je možné dosiahnuť nápravu vo verejnom obstarávaní iným spôsobom. V prípade, že žalovaný realizuje kontrolu na základe vlastného podnetu, je potom povinnosťou žalovaného zaoberať sa všetkými okolnosťami priebehu a vyhodnotenia verejného obstarávania tak, aby bolo porušenie podmienok účasti bezpečne zistené, a posúdiť, či toto porušenie podmienok mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania. Pokiaľ žalovaný dospeje k záveru, že sú splnené podmienky pre zrušenie užšej súťaže, je jeho povinnosťou svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. V odôvodnení rozhodnutia je povinnosťou žalovaného sa riadne vysporiadať so všetkými skutočnosťami, ktoré zisťoval a posudzoval, pričom jeho rozhodnutie musí byť presvedčivé čo do odôvodnenia zákonnej podmienky, či zistené porušenie zákona postupom kontrolovaného mohli mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania. Keďže žalovaný sa v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žiadnym spôsobom nezaoberal

skúmaním zákonnej podmienky v zmysle § 139 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, či zistené porušenie zákona o verejnom obstarávaní mohlo mať zásadný vplyv na výsledok verejného obstarávania, je jeho rozhodnutie v tomto smere nepreskúmateľné.

K žalobcovej námietke na nezákonný postup žalovaného pri výkone kontroly najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že zákon č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v prechodnom ustanovení § 155d účinnom od 1.1.2010 v odseku 4 ustanovil, že v konaní a pri výkone kontroly, ktoré začne úrad po 31.12.2009 a vzťahuje sa na verejné obstarávanie vyhlásené alebo preukázateľne začaté do 31.12.2009, sa postupuje podľa predpisov účinných do 31.12.2009. V prejednávanom prípade bola kontrola začatá 8.2.2010, kedy podľa pripojenej doručky bolo doručené oznámenie o jej začatí kontrolovanému, O. N. (§ 146 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní), pričom predmetné verejné obstarávanie bolo vyhlásené vo Vestníku č. 219/2009 dňa 13.11.2009, a preto v zmysle citovaného § 155d ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní sa pri výkone predmetnej kontroly malo postupovať podľa predpisov účinných do 31.12.2009. Ustanovenie § 146c zákona o verejnom obstarávaní upravujúce výsledné materiály z vykonanej kontroly, ktorého nedodržanie žalovaným žalobca namietal, platilo až od 1.1.2010. Aj napriek uvedenému je však námietka žalobcu na nezákonný postup žalovaného, pokiaľ verejnému obstarávateľovi neumožnil vyjadriť sa ku kontrolným zisteniam, dôvodná. Keďže ustanovenie § 146 zákona o verejnom obstarávaní v znení účinnom do 31.12.2009, upravujúce kontrolu postupu zadávania zákaziek upravovalo iba spôsob kontroly a termín začatia kontroly, ale neupravovalo postup pri výkone kontroly, preto bol žalovaný ako orgán vykonávajúci kontrolu postupu zadávania zákaziek povinný pri výkone kontroly postupovať podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe, z ustanovenia § 12 ods. 1 ktorého plynie oprávnenie kontrolovaného písomne sa vyjadrovať ku kontrolným zisteniam. Z obsahu predloženého spisu nie je zrejmé, či výsledku vykonanej kontroly bol vypracovaný protokol (§ 13 ods. 1) a či o prerokovaní protokolu bola spísaná zápisnica (§ 13 ods. 6), nakoľko tieto dokumenty sa v predloženej časti administratívneho spisu žalovaného nenachádzajú.

Z uvedených dôvodov odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu (§ 250j ods. 3 vety prvej OSP) a pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d/ OSP) a súd prvého stupňa žalobu zamietol,

a preto podľa § 250ja ods. 3 vety prvej OSP napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 vety prvej OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania, pozostávajúcich zo súdneho poplatku zo žaloby a z odvolania, t. j. dvakrát po 66 € a z trov právneho zastúpenia vyčíslených advokátom v sume 149,22 € za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, vypracovanie žaloby) po 74,61 € (vrátane režijného paušálu dvakrát po 7,21 € a 19 % dane z pridanej hodnoty). Trovy právneho zastúpenia žalobca v odvolacom konaní nevyčíslil, a preto súd mu priznal len náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, t. j. náhradu súdneho poplatku za odvolanie v sume 66 €.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. júna 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská